

Oversigt over handout

1. akt:

Solles optakt (Solle)
Jons eftermiddag (Jon)
Den charmerende Jon (Cecilia, Victor, Esben, Jenica)
Skjulte øjne (Esben)
Afgrunden (Jenica)
Skrig Solle, Skrig (Solle)
Lyst og begær (Jon)

2. akt

Invitationen fra Sedeac (alle)
Voldtægten af Stråle (Cecilia)
Fædrenes bøn (Esben)
Cecilia og Cæcilie (Solle, Esben eller Victor)
Credo (Cecilia)
Ridder Latter (Esben)

3. akt

Evt. Ridder Latter

Handout

Solles optakt (Solle)

Nu er de alle sammen kommet. Egentlig var det min tur til at være spilleder i aften, men fordi Jon dukkede op sidste weekend, har jeg slet ikke kunnet overskue at forberede noget. Jeg ville i stedet have lavet det her i eftermiddag. I stedet overtalte Jon mig til at gå på opdagelse i den gamle skov. Vi har faktisk aldrig fået udforsket den særligt meget før. Lidt ærgerligt, for vi fandt en helt vildt rollespilsagtig ruin. Der var stadig en smule vægge og lidt gulv med et stort dybt hul i, men den var meget overbegrøet med græs og alt muligt. Jeg tror, at de andre vil tilgive mig, hvis jeg i stedet for at spille foreslår, at vi laver en lille udflugt til ruinen...

"Hvad fanden har Jenica gjort ved sit hår???"

Jons eftermiddag (Jon)

Jeg inviterede Solveig med mig skoven i dag for at genopfriske gamle minder. Det blev desværre ikke til noget, men vi fandt resterne af en nedslidt ruin. Jeg har aldrig set den før, selvom den ikke lå så langt væk. Der var lidt vægge, resterne af et gulv, hvor der var et stort hul i. Det var spændende, selvom mine planer med eftermiddagen ikke blev til noget. Det kan sikkert nås endnu!

Plejede Jenica ikke at være temmelig langhåret?

Den charmerende Jon (Victor)

Jon? Solles smarte scorekarl af en storebror. Er han kommet tilbage? Jeg havde ellers glædet mig over, at han var begyndt at læse i København, så var vi da fri for ham! Han plejede at spille elveren Vind. Jon tror, han er så smart. At han er så sjov og underholdende, men når alt kommer til alt, er han bare en selvcentreret flødehelt uden nosser, takt eller tankevirkksomhed. En hund i et sæt kegler. En tyr i en glasbutik. Ha, for en helt. En rigtig helt, der blot behøver at smile drilsk og sende et forførende blik, så ligger heltinden villigt for hans fødder... Tag bare Jenica som eksempel. Jeg takker det onde for Cecilia ikke er forblindet af ham...

Den charmerende Jon (Jenica)

Jon?!? Solles lækre storebror? Hvor fedt at han er her! Jeg var sammen med ham engang – han er den vildeste i sengen og totalt sexfikseret. Slet ikke ligesom Solle, der hader at snakke om sex. De to er rigtigt søde sammen, selvom Solle altid prøver at smyge sig ud af hans arme lige som en kattekilling. Han er vist ret storebroragtig. Fortæller tit Solle hvad hun skal og ikke skal, så hun virker tit lidt mat, når han ikke er der. Men det er da fedt, hvis han er hjemme på weekend. Ellers var han jo begyndt at læse i København. Da han stadig spillede med os, plejede han at være elverynglingen Vind.

Den charmerende Jon (Cecilia)

Jon... Er det virkelig ham der er tilbage... hvordan kunne jeg nogensinde glemme hans stråleglans? Hvordan kunne jeg nogensinde tro, at mine følelser for Victor kunne forveksles med kærligheden til dig, Jon. Hver gang jeg bare tænker dit navn, er det som jeg svæver på lyserøde skyer, og når du ser på mig, banker mit herte vildt og heftigt. Jeg bliver åndeløst betaget af dine smukke grønne øjne. Åh Jon, så du mig blot, da ville jeg være din... Det er dig, jeg ønsker til at indvie mig i den fysiske kærlighed. Hvilket lykketræf har mon bragt ham tilbage???

Men hvorfor har Jenica klippet sit vidunderlige hår? Jeg ville have givet min højre arm for at have haft hendes manke.

Den charmerende Jon (Esben)

Jon? Solles storebror. Smart, charmerende gut... han plejede at være med i gruppen, indtil han flyttede til København, for at studere et eller andet. Han er da meget flink, men slet ikke på samme måde som Solle. Jon kræver en del opmærksomhed. Han plejede at spille elveren Vind. En spøjs type. Gad vide hvorfor Solle ikke har nævnt, at han er kommet hjem?

Jeg forstår slet ikke, hvordan Jenica kunne klippe det hår?

Skjulte øjne (Esben)

Det er som om at jeg fornemmer, at der er andre end os her. Jeg føler at der hele tiden er nogen der ser på mig. Lidt uhyggeligt!

Afgrunden (Jenica)

En let tåge samler sig om dig, da du stirrer ned i hullets mørke. Du blinker en enkelt gang og ser: Du står på kanten af en dyb kløft sammen med Cecilia og Jon. Pludselig skrider jorden under dem, de falder, men når lige at gribe fat i kanten. Du kan redde een, men prøver du at redde begge, trækker de dig med sig ned. "Hvem vil du redde, Jenica?"

Jorden smuldrer under deres hænder og de falder hvirvlende ned i den altopslugende afgrund. Du blinker igen.

Skrig, Solle, skrig! (Solle)

Du sakker lidt bagud uden at tænke over det. Dine ben føles så tunge. Du ser tingene omkring dig uden rigtigt at bemærke dem. Pludselig er der noget, der griber om dit håndled. Du bliver iskold. Det er som om tågen omklamrer dig. Angst trækker du hien til et træ, og du mærker den grove bark river imod huden på din ryg. Med et kan du intet se. Du er blindet i mørket, og noget holder dine hænder. Hjælpeløs står du. En stemme hvisker i dit øre: "Kender du den her Situation min Kjære Solveig?"

"Bare rolig det er bare en Leg Prinsesse Solveig men hvis du vil så skrig Solle, SKRIG! "

Lyst og begær (Jon)

Min elskede Solveig! Hvor er du dog bare smuk. Din runde brysters kælnе bevægelser under blusen får mig til at savle over dig. Din lækre røv giver mig lyst til at tage dig bagfra i pagt med dyrene. Åh Solveig jeg kan næsten ikke tænke på andet end at blive forenet med dig igen. Det er så længe siden. Mærk din bløde hud mod min og tage dig i besiddelse Smage på dig og fortære dig!!! Vi bliver nødt til at være lidt alene sammen Solveig!!! Jeg kan ikke vente længere.

Credo (Cecilia)

Fader Vor du som er i Himmelen

Helliget worde dit navn, komme dit Rige,

Ske din Vilje på Jorden, således som den sker i Himmelen.

Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det Onde

Giv os i dag vort daglige brød og forlad os vore synder, som vi også forlader vores skyldnere.

Thi dit er Riget, Magten og Æren, I Evighed, Amen.

Cecilia og Cæcilie (Solle)

Du står og betragter Skt. Cæcilies statue. Det koldde hvide marmor synes nærmest levende. Et øjeblik ser øjnene direkte på dig. Statuens øjne er nøjagtigt mage til Cecilias.

Cecilia og Cæcilie (Esben)

Du står og betragter Skt. Cæcilies statue. Det koldde hvide marmor synes nærmest levende. Et øjeblik ser øjnene direkte på dig. Statuens øjne er nøjagtigt mage til Cecilias.

Cecilia og Cæcilie (Victor)

Du står og betragter Skt. Cæcilies statue. Det koldde hvide marmor synes nærmest levende. Et øjeblik ser øjnene direkte på dig. Statuens øjne er nøjagtigt mage til Cecilias.

Fædrenes bøn (Esben)

Det bliver koldt omkring dig, og du ser atter den fedladne, ældre herre. Han står i skyggen af Cecilias hængte far. Den ukendte herre råber et eller andet, men den knitrrende lyd af ild er det eneste der høres. Så med et løfter de begge hovederne synkront og stirrer blindt på dig! Den ældre herre buldrer: "Lad mig få min datter, oh Djævel..." Og Cecilias far fortsætter: "Beskyt min datter." Da begynder synet at flimre som i en varmedis, og de smelter bort.

Voldtægten af Stråle (Cecilia)

Torn så på Stråle. Der stod hun med sin elfenbenshvide hud, det skinnende brun-sortte hår der gled ned over hendes smukke og smidige krop med fyldige bryster. O, de bløde og røde læber, som havde al den varme, de lilla øjne rummede. Men han vidste hendes hjerte rummede et intenst had – til ham, men det gjorde det bare endnu bedre. Han skulle nok lære hende at underkaste sig ham. De var alene i den kolde efterårsskov. "Knæl Stråle, knæl og modtag Ondskabens velsignelse." "Aldrig," svarede hun stolt. Han gik hen til hende. Hendes vejrtrækning var i korte stød – hun var vred. Han smilede sardonisk og gav hende et rent slag i ansigtet. Hendes øjne blev hårde og blanke, og hun hvædede: "Aldrig!" Hvor var hun dog smuk! Hvor hadede og begærede han dog hende. Enhver modstand hun gjorde ophidsede ham.

Hans hånd kærtegnede blidt hendes kind og tørrede en tåre bort. Derefter lod han hånden kærtegnende glide ned ad hendes hals, indtil den hvilede på hendes tynde kjoles halsudskæring. Samtidig sneg hans anden hånd sig om hendes talje, klar til at gribe fast i hendes håndled. Han kunne mærke hendes frygt og smilede psykotisk, "Hvorfor er du bange Stråle, jeg vil jo blot velsigne dig." De diabolske ord smøg sig omkring hende som aftentågen, der lå tæt om dem.

Han flåede hendes særk; hun ville rykke sig bort, men hans greb lukkede sig om hendes håndled og vred hendes arm rundt. Hun stod i den flåede særk som ingenting dækkede, da han pressede sin krop imod hendes. Langsomt tvang han hende ned. Hun prøvede desperat at komme fri, men hver gang strammede han blot grebet, og han frydede sig over smerten i hendes øjne. Det ophidsede ham at have magten over hende. Nu ønskede han blot at tilføje hende smerte.

Åh den søde smerte, den var hans redskab og ven. Hun var overladt til hans nåde. Han lo triumferende og kynisk. Hun lå nu ned, og han sad overskrævs på hende og havde låst hendes arme fast. Fortvivlet vred hun sig under ham. Han lænede sig ned til hende og hviskede i hendes øre: "Tak mig Stråle, jeg velsigner dig og tager din modom, så du ikke længere er under det Godes beskyttelse. Sådan kan vi være fordømte sammen." "Nej nej... jeg beder dig. Gør det ej – nåde Torn, nåde", sagde hun svagt. Hun var knækket – Triumf! "Som du selv sagde," hvislede han koldt: "Aldrig!" han bed hende i halsen – hårdt. Hun skreg. Smerten havde ædt hendes modstand op, og han spredte hendes ben.

Ridder Latter (Esbén)

Det var tusmørke, og han havde besluttet at gå en tur i skoven og nyde aftenen. Tågen flød tæt og tykt mellem hans ben. Midt i al denne stilhed hørte Latter et klart og hadefuldt: "Aldrig!" Stemmen kendte han. Det var Stråles.

Hurtigt smuttede han i mellem de tykke stammer hen imod det sted, hvor han havde hørt stemmen komme fra. Foran ham lå en lysning, hvori tågen hvirvlede rundt, og det eneste, der stod stille var to skikkelser: Stråle ogTorn?!? han sneg sig nærmere. De skændtes, og Torn tog fat i hende og begyndte at tvinge hende ned – Hvad pokker bildte han sig ind, den hund!

Torn lo triumferende og kynisk. Stråle lå nu ned, og Torn sad overskrævs på hende og hviskede: "Tak mig Stråle, jeg velsigner dig og tager din mødom, så du ikke længere er under det Godes beskyttelse." En daggert blev målrettet placeret på Torns strube. "Jeg vil nærmere sige, at det er dig, Torn, der ikke længere er under det Ondes beskyttelse", lød det tørt fra Latter. "Slip hende nu, og det kan være at jeg lader dig leve din forbandede køter." Torn slap Stråle, og hun krøb væk. "Forsvind så Torn og vid, at prøver du noget igen, kommer du til at stå til ansvar for mig". Han flyttede daggerten, og Torn rejste sig og gik rasende bort.

Stråle faldt Latter om halsen! "Åh min allerkæreste Latter, jeg vil ikke tænke på, hvad der var sket uden din hjælp. Tusind tak min Ridder og Beskytter. Thi for mig er du en ridder...Ridder Latter!

Bryllupsinvitationer

Disse invitationer er egentlig tænkt i kuverter, så vi håber, at den ærede SL vil fremtrylle seks stemningsfulde kuverter, der adresseres til hver enkelt figur. Lag mærke til at Victors afviger en smuk fra de andre. Teksten på kuverterne: Den begærede Jomfru (Cecilia), Den selviske Forlover (Victor), Den blinde Broder (Jon), Den stumme Søster (Solle), Den ædle Tåbe (Esben) og Den indviede Tjenerinde (Jenica).

Grede Victor

**Det er med den allerstoerste Fryd i Vort
Hjerte, at Vi indbyder Eder til Vort
Bryllup.**

**Vi befaler allernaadigst Eder at moede op
i Nat til de kirkelige Handlinger for
derefter at deltage i den Fest, hvor Lykke
da synes at ville blive.**

**De mest haabefulde og aerboedigste
Silsner**

Kjærste Frk. Cecilia

Det er med den allerstoerste Fryd i Vort
Hjerte, at Vi indbyder Eder til Vort
Bryllup.

Vi anmoder venligst Eder om at møde op
i Nat til de kirkelige Handlinger for
derefter at deltage i den Fæst, hvor Lykke
da synes at ville blive.

De mest haabefulde og ærboedigste
Hilsner

Grede Kirk. Jenica

Det er med den allerstoerste Fryd i Vort
Hjerte, at Vi indbyder Eder til Vort
Bryllup.

Vi anmoder venligst Eder om at møde op
i Nat til de kirkelige Handlinger for
derefter at deltage i den Fæst, hvor Lykke
da synes at ville blive.

De mest haabefulde og ærboedigste
Hilsner

Grede Frk. Solveig

Det er med den allerstoerste Fryd i Vort
Hjerte, at Vi indbyder Eder til Vort
Bryllup.

Vi anmoder venligst Eder om at moede op
i Nat til de kirkelige Handlinger for
derefter at deltage i den Fest, hvor Lykke
da synes at ville blive.

De mest haabefulde og aerboedigste
Hilsner

Ærede Hr. Jon

Det er med den allerstoerste Fryd i Vort
Hjerte, at Vi indbyder Eder til Vort
Bryllup.

Vi anmoder venligst Eder om at møde op
i Nat til de kirkelige Handlinger for
derefter at deltage i den Fest, hvor Lykke
da synes at ville blive.

De mest haabefulde og aerboedigste
Hilsner

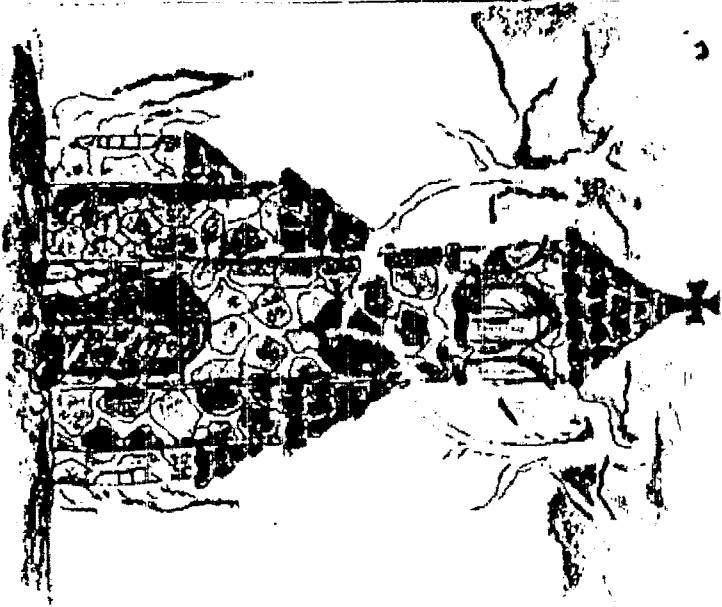
Krede Hr. Esben

**Det er med den allerstoerste Fryd i Vort
Hjerte, at Vi indbyder Eder til Vort
Bryllup.**

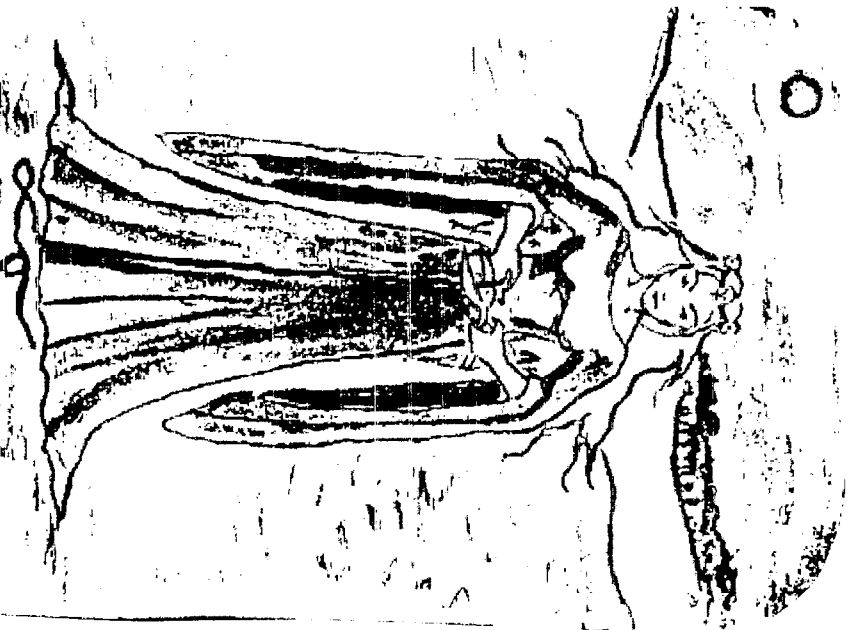
**Vi anmoder venligst Eder om at moede op
i Nat til de kirkelige Handlinger for
derefter at deltage i den Fest, hvor Lykke
da synes at ville blive.**

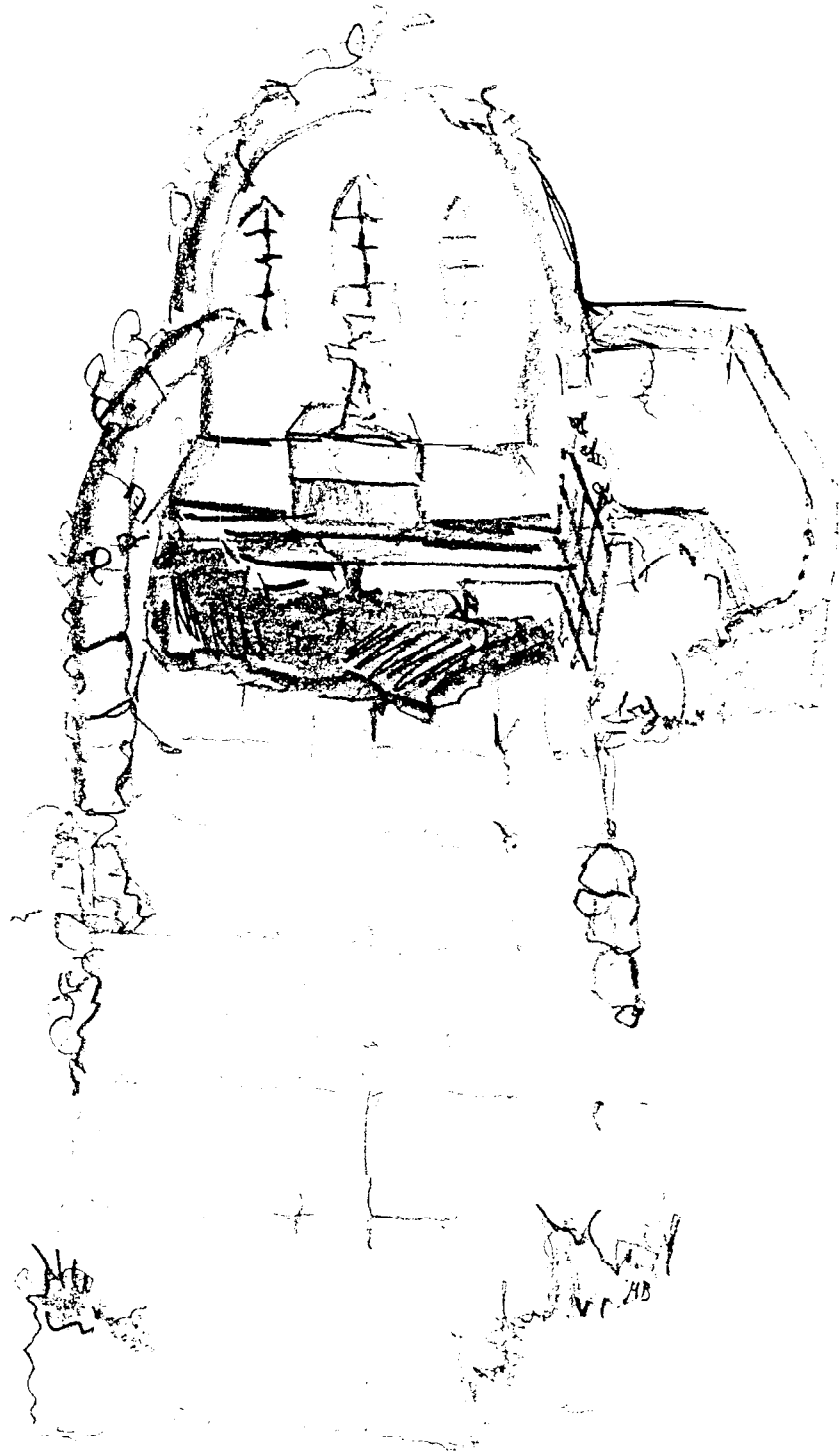
**De mest haabefulde og aerboedigste
Hilsner**

TARNET XII

DOEDEN XII

Kirken

114561

